

ΙΖ'

ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Τὴν ἐπιούσαν μετ' ἑσθ' ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς ἔμαθον οἱ κάτοικοι τῆς Νεβίλλης ὅτι ἡ ἑρὶς τοῦ Κλαίρεφόν καὶ τοῦ Καρβαγὰν ἔμελλε νὰ λάβῃ ἀλλοίαν ὄψιν, ἕνεκα τῆς συμβάσεως ῥήξεως τοῦ δημάρχου πρὸς τὸν υἱὸν του. Εἶδον τὸν Φλέρην τὸν Μαθητὴν καὶ ἄλλους τινὰς προσδραμόντας λίαν πρωὶ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς καὶ μετὰ πολλὴν ὥραν ἐξερχομένους συζητοῦντας καὶ χειρονομοῦντας.

Ὁ Γεώργιος κατώκησε προσωρινῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ ἀναφανδὸν ἀποφανιόμενος ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας Κλαίρεφόν.

Ἦδη ἡ πόλις ἦτο παρὰ τὸ τὸ σύνθηρες ζωηρὰ καὶ θορυβώδης, οἱ κάτοικοι διηρέθησαν εἰς δύο κόμματα τὸ τῶν Κλαίρεφοντικῶν καὶ τὸ τῶν Καρβαγανικῶν, καὶ στοιχήματα ἐγίνοντο — πρᾶγμα πρωτοφανὲς καὶ ἀνήκουστον — περὶ τῆς ἑρῖδος τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ μαρκησίου.

Ἀπὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν ὁ Γεώργιος ἀπῆλθε τῆς οἰκίας, ὁ τύραννος τῆς Νεβίλλης οὔτε ἔφαγεν οὔτε ἐκοιμήθη. Διῆλθε ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν βηματίζων ὡς παρὰ φῶν, προσπαθὼν διὰ τῶν βιαιῶν τούτων κινήσεων νὰ ἐξαντλήσῃ τὴν κατατρυχούσαν αὐτὸν ἀγωνίαν καὶ ἔξαψιν. Αἰτία δὲ κυρίως τῆς ταραχῆς ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ, δηλοῦντος πρὸς αὐτὸν ὅτι εἰσέπραξε διὰ λογαριασμὸν του καὶ τὸν ἐπίστωσε δι' ὅλου τοῦ ποσοῦ ὅπερ ὤφειλεν εἰς αὐτὸν ὁ μαρκήσιος Κλαίρεφόν, κεφάλαιον τόκους καὶ ἔξοδα δικαστικὰ κλπ., κλπ.

Λοιπὸν τετέλεσται! Ὅλον τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ ἐπὶ τριακονταετίαν ὅλην ὠκοδόμει ὁ Καρβαγὰν ἰδοὺ ἐν μιᾷ στιγμῇ κατεκρημνίζετο ἄρδην, καὶ μεταβάλλετο εἰς ἄμορφον σωρὸν ἐρείπειων!

Τοῦναντίον ἐν τῇ πύργῳ Κλαίρεφόν ἐπεκράτει ὡπιοῦν ἡσυχία. Τοῦ μαρκησίου ἡ κατὰστασις ἐβελτιούτο, καὶ ἡ Ἀντωνία ἐνισχυθεῖσα ὑπὸ τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Γεωργίου ἤρχιζε πάλιν νὰ ἐλπίζῃ. Εὐγενῶς φερομένη εἶπεν εἰς τὸν Κροϊμενίλ τὰ κατὰ τὴν συνέντευξίν της μετὰ τοῦ Γεωργίου, οὐ ἡ ἐπέμβασις οὐδὲν εὐνέστησεν ὡς εἰκὸς τὸν Ἰλαρχον· ἀλλὰ ἡ διακὰς ἐπιθυμία του νὰ ἴδῃ εὐδαιμονοῦσαν καὶ θριαμβεύουσαν τὴν φιλικὴν του ταύτην οἰκογένειαν κατέπεινε τὴν ζηλοτυπίαν, ἣν ἡσθάνετο πρὸς τὸν Γεώργιον.

Τέλος τὴν ἐπιούσαν τῆς ῥήξεως τοῦ Καρβαγὰν καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐπανῆλθε καὶ ἡ δεσποινὶς Σαίμμωρ ἐπιταχύνουσα τὴν ἐπ' αὐτὴν ἔξοδον τῆς ἕνεκα τῆς ἀσθενείας τοῦ γαμβροῦ της. Ἦτο δὲ ἔτι μᾶλλον κατεσκληκυῖα ἐκ τῶν φροντίδων καὶ τῶν μεριμνῶν, ἀλλὰ καὶ εἰπερ ποτὲ ἐρυθρά. Ὁ Μαλεζῶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν πύργον διὰ τοῦ δίφρου του καὶ καθ' ὁδὸν διηγήθη πρὸς αὐτὴν πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν της καὶ τὴν κατέστησεν ἐνήμερον. Ἐκεῖνη δὲ

εἶπε πρὸς αὐτὸν τὰ βάσανά της, ὅτι δὲν κατῴρθε νὰ ἴδῃ τὸν Ῥοβέρτον καὶ περιέγραψε μελανοῖς χρώμασι τὴν φυλακὴν ἐν ἣ ἦτο ἐγκεκλεισμένος ὁ ἀγαπητὸς ἀνέψιός της, καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὁ Μαλεζῶ τὴν διεβεβαίωσεν ὅτι λίαν ποροσεχῶς θὰ λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ Ῥοβέρτου διὰ τοῦ Γεωργίου· διότι εὐθὺς ὡς παραπεμφθῇ εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, ἡδύνατο νὰ συγκοινωνῇ ὁ συνήγορος μετὰ τοῦ πελάτου του. Καὶ καὶ μὲν τὸ πρᾶγμα θὰ βραδύνῃ ὀλίγον, ἀλλὰ ἡ ἐκβασίς θὰ εἶνε εὐάρεστος, διότι γνωστὴ τοῖς πᾶσι ἦτο ἡ δικηγορικὴ δεινότης καὶ ἡδεξιότης τοῦ νεαροῦ δικηγόρου.

— Ἐγὼ πάντα ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου ὅτι ὁ Γεώργιος εἶνε καλὸς νέος καὶ τίμιος, ἀνεφώνησε δυνατὰ ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Ἀν μού τον ἐλευθερώσῃ τὸν Ῥοβέρτον μου... τοῦ δίδω ὅ τι μου ζητήσῃ, καὶ ὅ τι ὅ τι...

Ὁ Κροϊμενίλ μειδιάσας πικρῶς εἶπε: — Μὴ του λέγετε δὲ τόσα πολλά, διότι δὲν εἰξεύρετε ποῦ εἰμπορεῖ νὰ θάσῃ ἡ φιλοδοξία του.

— Μετὰ τοιαύτην ἐκδούλευσιν, φίλτατέ μου, ἀνεφώνησε παράφορος ἡ θεία Ἰσαβέλλα, ὅ τι καὶ ἀνζητήσῃ τοῦ πρέπει. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐλευθερία ἐνὸς Κλαίρεφόν ἀξίζει ὅλα ὅσα ἔχομεν.... Καλὰ λέγω, Ἀντωνίτσα μου;

— Μάλιστα, θείτσα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μετὰ τίνος ψυχρότητος.

Καὶ ἵνα διακόψῃ τὴν ὁμιλίαν, ἡγέρθη καὶ παραλαβοῦσα τὸν συμβολαιογράφον κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς τέλος πάντων καὶ διὰ τίνων συνδυασμῶν κατῴρθε νὰ ἀναστείλῃ τὰ βίαια μέτρα τοῦ Καρβαγὰν.

Ἐκεῖνος δὲ ἐξέθηκε διὰ μακρῶν ὅτι κατῴρθε νὰ εὖρῃ δανειστὴν ἐπὶ ὅροις ὠφελιμοτάτοις.

Ἡ Ἀντωνία δακρύουσα ἐξ εὐγνωμοσύνης ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ συμβολαιογράφου καὶ εἶπε:

— Δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σας ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου... Ὅ τι εὐτύχημα συμβῇ εἰς ἡμᾶς, τὸ ὀφείλομεν εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν καλὴν σας θέλησιν. Καὶ τὴν κατὰ θεῖαν Πρόνοιαν ἐλθοῦσαν σύμπραξιν τοῦ Γεωργίου ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ τὴν διέξοδον ἐκ τῆς φοβερᾶς οικονομικῆς κρίσεως ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπιεζόμεθα μέχρι τῆς ὥρας ταύτης, εἰς ὑμᾶς καὶ μόνον τὴν ὀφείλομεν...

Ἄλλ' ὁ Μαλεζῶ συγκεκρινημένος ἀνεφώνησε:

— Δεσποινίς.. Εἶμαι συγκεκρινημένος.. Δεσποινίς, παρὰ πολὺ μ'εὐχαριστεῖτε διὰ τὸ ὀλίγον τὸ ὅποῖον ἔπραξα... Δεσποινίς... Εἰς ἄλλον ἀνήκουν αἱ εὐχαριστίαι καὶ ὄχι εἰς ἐμέ... Δεσποινίς.

Καὶ φοβούμενος μὴ ἐκστομίσῃ πλεονα τοῦ δέοντος, ἀπέβλεψε δεινῶς πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ ἐσιώπησε...

Ἐβᾶδισαν ἐπὶ ἱκανὴν ἔτι ὥραν. Ἡ Ἀντωνία ἐχάρασσε διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀλεξιηλίου της γραμμὰς τινὰς ἀσκόπως ἐπὶ τῆς ἄμμου.

[Ἐπεται συνέχεια].

Εἰς τὸ προσεχές:

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Διήγημα Louis Lurine

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

— Ὅχι δά! ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης ὅλος ἐκπληκτος ἐκ τῆς ἐκμυστηρεύσεως ταύτης.

— Ἀλήθεια, σὲ βεβαιώνω, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ. Τὰ χαρτιὰ μου φαίνονται πῶς εἶνε ἐν τάξει, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ διέβασα, ἡ γυναῖκά μου, τὴν ὁποίαν ἔχασα ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, εἶχε προπάπο της ἕνα εὐγενῆ Ἀγγλον.

— Καὶ δὲν τὸ ἐγνώριζες αὐτὸ ποτὲ;

— Ὅχι, μήτε καὶ ἐκεῖνη. Βέβαια! αὐτὸ ἦταν φυσικό. Ἦταν ὀρφανή, ὅταν τὴν ἔστεφανώθηκα, ἐδούλευε εἰς ἕνα ἐργοστάσιον, καὶ ὠνομάζετο Παυλίνα Βερνιέ.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς Βερνιέ δὲν εἶνε Ἰρλανδικὸ ὄνομα.

— Καὶ ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία δὲν τῆς ἄφησεν οὔτε λεπτό, ὠνομάζετο Γκισάρ.

— Γκισάρ δὲν εἶνε περισσότερο Ἰρλανδικὸ ἀπὸ τὸ Βερνιέ.

— Αὐτὸ ἔλεγα καὶ ἐγώ. Εὐρῆκα ὅμως τὸ βαπτιστικὸ τῆς Γκισάρ, ἡ ὁποία ἦτο ἡ μάμμη τῆς καυμένης τῆς Παυλίνας μου, καὶ ἡ ὁποία ὠνομάζετο μὲ τὸ κοριτσίστικόν της ὄνομα Ἐλισάβετ Ὁ-Σολιβάν.

— Ὁ-Σολιβάν, ἐπανέλαβεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις δὲν ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ὧτά του.

— Ναί, καὶ ὁ πατέρας τῆς Ἐλισάβετ ἦταν ἰδιοκτῆτης εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Δουβλίνου... Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα δὲν ἐνδιέφερον πολὺ, καὶ ἡ μικρὴ ἐπιθυμεῖ νὰ παίζῃ. Καλὴν ἀντάμωσιν, σύντροφε!

— Ἀ! ὄχι, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, δὲν χωρίζονται ἔτσι. Σὲ συντροφεύω... διότι ἔχω μάλιστα νὰ μιλῇσω μαζί σου ἡγάκι γιὰ τὴν κληρονομία αὐτή. Πίστεψε πῶς ἦλθα σὲ κατάλληλην ὥρα, γιὰ νὰ μοῦ κάμῃς λόγον γι' αὐτό... διότι γνωρίζω ἀκριβῶς ἕνα ἀνθρώπου, ποῦ καταγίνεται νὰ ζετρουπῶν κληρονομίας... Αὐτός, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, μ'ἐπληροφόρησε μὲ μ'έρα, πῶς ἡμουν συγγενὴς ἀπὸ ἕκτο βαθμὸ μὲ ἕνα ἔμπορον βωδιῶν τοῦ Κοτεντέν, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε χωρὶς παιδιὰ καὶ χωρὶς διαθήκη, καὶ ἄφησε περιουσίαν ἐξήντα χιλιάδες φράγκα. Δὲν ἐγνώριζα οὔτε πῶς βρισκόταν ἐν τὸν κόσμῳ, αὐτὸς ὁ ἐξ᾽ ἀδελφὸς τῆς Νορμανδίας,

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

και αν σήμερα ζω από τὰ εισοδήματά μου τὸ χρεωστώ 'ς τὸ γέρω Βινέτ... διότι ἔτσι ὀνομάζεται αὐτὸς ποὺ 'ξετρουπώνει ταῖς κληρονομίαις.

— Αὐτὸς ὁ κύριος Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβραὶ θὰ κἀνὴρ ἴσως τὴν ἴδια δουλειά.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχασε τὰ λουδοβίκεια; Μὰ τὴν πίστι μου! δὲν παρεξενεύομαι καθόλου γι' αὐτό. Ὅμως ἔχω τὴν ἰδέα πὼς εἶνε καλλίτερα ν' ἀνακατευθῇς μὲ τὸν γέρω Βινέτ. Αὐτὸς εἶνε τίμιος καὶ δὲν πέρνει παρὰ δέκα τοῖς ἑκατόν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ 'μιλήσωμε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι πρέπει νὰ καθήσωμε στὸν ἴσκιον, ἐκεῖ θὰ εἴμεθα καλλίτερα, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃς, σύντροφε, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ποτέ, ἂν δὲν σκουντρίσωμε μαζύ, συνεπέραναν ὁ Πιεδούσης, ἀρπάσας τὸν βραχίονα τοῦ Κάμπρεμερ.

Ἀνῆλθον τὴν κρηπίδα μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς γεφύρας τοῦ Ὀστερλίτζ, ἐκεῖ ἔνθα ὑπάρχει πλατεῖα, πεφυτευμένη ὑπὸ ἀραιῶν δένδρων, καὶ κρήνης ἀνευ ὕδατος.

Ἡ μικρὰ Μάρθα ἐπὶ δὲν ἐκ τῆς χαρᾶς, οὐδὲ ὅπως ὅμως ἐγκατέλειπε τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἵνα τρέξῃ, ὅπως κάμνουνε τὰ παῖδιά τῆς ἡλικίας τῆς.

Ἡτένιζεν αὐτόν, οἱ δὲ μεγάλοι κυανοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐξέφραζον αἰσθήματα, ἅτινα δὲν αἰσθάνονται σχεδὸν ἑπταετῆς νεάνιδες.

Ἀνεγίνωσκέ τις ἐν αὐτοῖς ἐμπαθῇ, συνάμα δὲ καὶ μεμετρημένην τρυφερότητα, τρυφερότητα παιδίσκης ἀνατεθραμμένης εἰς τὴν σκληρὰν τῆς δυστυχίας σχολήν, εἰθισμένης εἰς βίον σκληροδιδαιτον καὶ ἐπιμοχθον, ἐννοούσης ἤδη ὅτι ἀργότερα θὰ ἔχῃ νὰ παλαίσῃ, ὅπως καθέξῃ μικράν τινα θέσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ἐκτιμώσης τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ γενναίου τούτου πατρὸς, ὅστις εἰργάζετο ὅπως χορηγῇ αὐτῇ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.

Ἄλλως τε, ὁ Πιεδούσης οὐδὲ ὅπως ἀπήρεσκεν αὐτῇ.

Εἶχε καλὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἐμειδιά ἐξ ὅλης καρδίας πρὸς τὴν μικρὰν ταύτην, συλλογιζόμενος τὰ τέκνα του.

Ἐπὶ τῆς πλατείας ἀπῆντησε πωλήτριαν σακχαρωτῶν, δι' ὧν ἐπλήρωσε τὰ θυλάκια τῆς Μάρθας, ἥτις δὲν ἐδέχθη αὐτά, παρ' ἀφοῦ συμβουλευθῇ διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Πέτρον Κάμπρεμερ, τὸν πατέρα τῆς.

Ἐκεῖ εὗρίσκετο καφενεῖον, καλύβη μᾶλλον, καθρότερον ὅμως καὶ μᾶλλον συχναζόμενον τοῦ οἰνοπωλείου, ἐν ᾧ εἶχεν ὁδηγήσει τὸν ἀνθρακοπώλην καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Ἐξῶθεν τοῦ καταστήματος ὑπῆρχον τράπεζαι οἱ καταναλωταὶ ὅμως ἦσαν ὀλιγάριθμοι.

— Νά, ἐδῶ εἴμεθα περίφημα, ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης. Θὰ πιούμε εἰς τὸ φρέσκο καὶ τὸ παιδί θὰ ἔχῃ τόπον διὰ νὰ παιζῇ.

Ὁ Κάμπρεμερ ἐπροχώρει.

Οὐδὲ ὅπως ἐδυσπίσται πρὸς τὸν σύντροφον, ὅστις ἐπέμφθη ἐξ οὐρανοῦ, μεταξὺ δ' ἐργατῶν δὲν κάμνει τις πολλὰς διατυπώσεις, ὅπως δεχθῇ πρόκλησιν παρ' ἀνθρώπου, ὃν μόλις γνωρίζει.

Οἱ λόγοι, ἄλλως τε, τοῦ Πιεδούσης ἔκαμον ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ Πέτρου, ὅστις ἤρχιζεν ἤδη νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτόν, ὅτι εἶχεν ἄδικον νὰ παραμελήσῃ τὴν ἐλπίδα, ὅσῳ ἀμυδρὰ καὶ ἂν ἦτο αὐτῇ, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ἐνεθυμεῖτο τὰς δυστυχίας, ἃς ἐδοκίμασεν ἡ σύζυγός του, καθ' ἣν ἐποχὴν συνῆντησεν αὐτὴν, πτωχὴν μαθητευομένην ἐν τινὶ νηματουργεῖῳ, ἐργαζομένην δέκα ὥρας καθ' ἑκάστην ἀντὶ ἡμερομισθίου μόλις ἐπαρκοῦς ὅπως μὴ ἀφήσῃ αὐτὴν ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, ἐκτεθειμένην εἰς ὅλους τοὺς πειρασμοὺς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀποπλάνησεις. Ἐφρικία δὲ ἀναλογιζόμενος ὅτι παρομοία τις τύχη περιέμενε τὴν Μάρθαν, καὶ ὅτι ἀναμφιδόλως ἡ κόρη δὲν θὰ εἶχεν, ὅπως ἡ μήτηρ αὐτῆς, τὸ εὐτύχημα ν' ἀπαντήσῃ γενναῖον καὶ ἀγαθὸν νεανίαν, ἔτοιμον νὰ ἐνώσῃ δύο δυστυχίας, ἐξ αὐτῶν δὲ νὰ ἀπαρτήσῃ μίαν εὐτυχίαν.

Ἐν τῷ αὐτῇ ψυχικῇ διαθέσει, ἡ μετὰ τοῦ Τολβιάκ συνέντευξις τῷ ἐπὶ ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωσεν εἰς αὐτὴν μεγάλην σημασίαν, ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις, ἣν πρό τινος εἶχε κάμει ἐν τοῖς ἐγγράφοις, ἅτινα οὐδέποτε πρότερον εἶχε παρατηρήσει, ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῇ ἀνακάλυψις τῆς συγγενείας τῆς Παυλίνης Βερνιέ, ἔδιδε σάρκα εἰς τὰς ἀόριστους ἐνδείξεις, ἃς ἐξήγαγεν ἐκ τῶν ἀβεβαίων λόγων τοῦ κυρίου δὲ Τιντσεμβραὶ.

Καὶ ἰδοὺ αἰφνης παρουσιάζεται ἄνθρωπος, ὅστις ἠνέφγεν αὐτῷ νέους ὀρίζοντας, καὶ ὅστις ὠμίλει περὶ κατοχῆς μεγάλης κληρονομίας, ὡς τοῦ ἀπλουστεροῦ, τοῦ φυσικωτέρου καὶ τοῦ εὐκολωτέρου πράγματος.

Ὅθεν δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ νὰ τὸν ἀκούσῃ, διότι ἦτο πατὴρ καὶ ἐπρόκειτο περὶ τῆς θυγατρὸς του.

— Τὸ πιστεύεις λοιπὸν πὼς αὐτὸς ὁ Βινέτ, ὁ ὁποῖος σ' ἔκαμε ν' ἀποκτήσῃς τὴν περιουσίαν τοῦ μακρυνοῦ συγγενοῦ σου, θὰ ἠμπορέσῃ νὰ μοῦ ξεμπερδεύσῃ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; εἶπεν, ἀφοῦ ἐκένωσε τὸ ὑπὸ τοῦ Πιεδούσης προσφερθὲν ποτήριον.

— Εἰμαι βέβαιος, ἀπῆντησεν ὁ πρῶην ἀριθμὸς 29, καὶ ἂν τὸ λέγῃ ἡ καρδιά σου, θὰ σὲ παρουσιάσω 'ς αὐτόν, ἂν τὸ θελήσῃς. Κάθεται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ροκέτας, κοντὰ εἰς τὴν πλατεῖαν, ποὺ κατατομοῦν, καὶ δέχεται κάθε βράδυ ἀπὸ τὰς ὀκτῶ ἕως τὰς δέκα. Ποιὰ 'μέρα θέλεις ν' ἀπαντηθοῦμε διὰ νὰ τὸν 'δῇς;

— Ἀπόψε εἰμαι ἐλεύθερος, ἀλλὰ ὑποσχέθηκα νὰ δειπνήσω μ' ἕνα φίλον μου μηχανικόν, ὁ ὁποῖος ἔχει μιὰ κόρη 'ς τὴν ἡλικίαν τῆς 'δικῆς μου... τὰ παῖδιά θὰ διασκεδάσουν, καὶ δὲν θέλω νὰ τοὺς κόψω τὴν διασκεδάσιν των τὴν πέμπτην τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος θὰ εἰμαι ἐλεύθερος.

— Τὴν πέμπτην λοιπόν. Εἰς τὰς ὀκτῶ ἀκριβῶς θὰ σὲ περιμένω 'ς τὴν πλατεῖαν τοῦ Σατώ-δ'—Ω, καὶ θὰ σὲ πᾶω εἰς τοῦ γέρω Βινέτ.

— Σύμφωνοι. Θὰ βαστῶ τὰ χαρτιά μου, καὶ θὰ 'δῇς τί περίεργα ποὺ εἶνε.

Εἶνε ἕνα μεγάλο δέμα. Βαπτιστικά, ἀποδείξεις θανάτων, συμβόλαια γάμου· ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἕνας πίνακας, ὁ ὁποῖος παριστάνει ἕνα γενεαλογικὸ δένδρον μὲ ὅλους τοὺς κλάδους καὶ τὰ ὀνόματα τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν. Ἡ μητέρα τῆς Παυλίνης εὐτυχῶς τὰ εἶχε φυλάξει ὅλα αὐτά, ἡ καὶ μὲν ὅμως ἡ γυναῖκά μου δὲν ἄνοιξε ποτὲ τὸ δέμα, καὶ εἶνε θαῦμα πὼς δὲν τὸ 'μεταχειρίσθηκε ποτὲ γιὰ ν' ἀνάψῃ τὴ φωτιά.

— Θὰ 'δῇς πὼς ὁ γέρος θὰ σοῦ διαβάσῃ τὰ χαρτιά σου. Τὰ ὀνόματα, ἐκτὸς τῆς πενθερᾶς σου, πρέπει νὰ εἶνε Ἰγγλέζικα, αὐτὸς ὅμως 'ξέρει τὰ Ἰγγλέζικα... τὰ 'ξέρει ὅλα.

— Ὑπάρχουν ὀνόματα Ἰγγλέζικα... ὑπάρχουν ὅμως καὶ Γαλλικά... Παραδείγματος χάριν, ἐδιάβασα τὸ ὄνομα ἐνὸς κυρίου Λεκόντ, ὁ ὁποῖος ἦταν κι' αὐτὸς ἀπὸ μίαν Ὁ-Σολιβάν... ἐξάδελφος τῆς μικρῆς μου Μάρθας, αὐτὸς ὁ κύριος.

— Λεκόντ! ἐπανέλαθεν ὁ Πιεδούσης. Καὶ ἐγένετο σύννοος.

ΙΕ'

— Μήπως γνωρίζεις αὐτὸν τὸν κύριον Λεκόντ; ἠρώτησεν ὁ Κάμπρεμερ, ὅστις παρετήρησε τὴν ἀλλαγὴν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ αὐτοκαλουμένου συντρόφου.

— Γνωρίζω δέκα, ἀπῆντησεν ὁ Πιεδούσης. Ἐνα ὁ ὁποῖος εἶνε μπακάλης εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Τέμπλου. Ἐνα ἄλλον...

— Ἐκεῖνον ποὺ τὴν μητέρα τὴν λέν Ὁ-Σολιβάν, ὅπως ἔλεγαν καὶ τὴν προμάμη τῆς Μάρθας· αὐτὸς μοῦ φαίνεται πὼς εἰς τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου του λέγεται πὼς ἦταν ὑπάλληλος εἰς ἕνα τραπεζίτην.

— Τότε 'μπορεῖ νὰ ἔκαμε περιουσίαν, ἠμπορεῖ ὅμως καὶ ν' ἀπέθανε. Δὲν ἐνθυμεῖσαι τί καιρὸν 'πατρεύτηκε;

— Μοῦ φαίνεται νὰ ἐδιάβασα εἰς τὰ 1855.

— Εἶνε καμμιά εἰκοσαριὰ χρόνια, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, ὁμιλῶν πρὸς ἑαυτόν.

Ἐσκέπτετο:

— Ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ θὰ εἶνε δέκα ἐννέα χρόνων καὶ ὀνομάζεται Θηρεσία Λεκόντ. Θὰ ἦταν παράξενο πρᾶγμα ἂν... ἀλλὰ ὄχι. Ὑπάρχουν εἰς τὴν Γαλλίαν πολλοὶ Λεκόντ, καθὼς ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ Δουράν καὶ Μαρτίνου... ἡ Θηρεσία ὅμως εἶνε κόρη ἐνὸς τραπεζίτου... καὶ ἀπὸ ὑπάλληλος τραπεζίτου ὡς καθαυτὸ τραπεζίτης δὲν εἶνε καὶ πολὺ μακριά. Πρέπει νὰ πληροφορήσῃ διὰ τοῦτο τὸν κύριον Λεκόντ, καὶ ἔως τότε, μοῦ ἔρχεται ὁρεῖς νὰ στείλω τὸν ὁδοφύλακα εἰς τῆς χήρας καὶ τῆς κόρης τῆς. Ὁ Κάμπρεμερ θὰ εἶδῃ τὸν γέρω Βινέτ, δηλαδὴ τὸν γέρω Λεκόντ, τὴν ἐρχομένην πέμπτην. Ἐὰν εἶδῃ προτῆτερα τοὺς κυρίους τῆς Βουλῶνης, ἠμπορεῖ νὰ γνωρίξῃ κανένα νεώτερο νὰ μᾶς 'πῇ.

Εἶτα ἐπανέλαβε μεγαλοφώνως:

— Βέβαια! τῶρα τὸ συλλογίζομαι. Ἐγνώρισα καὶ ἕνα ἄλλον Λεκόντ ποῦ

Ήταν στην τράπεζαν ή στην Μπόρσα, το ίδιο κάνει. Έδουλευσαν άλλη φορά μαζύ του πριν πάω εις τὸ ταχυδρομείον. Έκαναν τότε τὸν σιδηρουργό, καὶ ἐγὼ ἔβαλα ὅλαις ταῖς κλειδαριαῖς τοῦ παλατιοῦ ποῦ ἔκτισε εις τὴν Βουλώνην, στὴν ἄκρῃ τοῦ Σηκουάνα, ἀκριβῶς ἀντίκρου ἀπὸ τοῦ Σαῖν-Κλου. Ἀπέθανε κατόπιν, ὅμως ἡ κυρία του καὶ ἡ κόρη του καθονταὶ στὸ παλάτι. Πρέπει νὰ πᾶς νὰ τοὺς κάμῃς μίαν ἐπίσκεψιν.

— Καὶ νὰ τοὺς πῶ τί;

— Νὰ τοὺς ῥωτήσης ἂν τὴν μητέρα τοῦ μακαρίτη Λεκόντ τὴν ἔλεγαν Ὁ-Σολιχόν.

— Θὰ ἦταν μεγάλη τύχη ἂν γινότουνα αὐτό, δὲν τολμῶ ὅμως ποτὲ νὰ παρουσιασθῶ εις αὐταῖς ταῖς κυρίαῖς χωρὶς νὰ εἶμαι διὰ τοῦτο βέβαιος. Ἀλλὰ τί πρόφασιν ἡμποῦν νὰ εὕρω διὰ νὰ ἔμβω μέσα στὸ σπίτι; Μία χήρα τραπεζίτου δὲν δέχεται ἕνα ἀπλοῦν ἐργάτην ὅταν κι' ἐμένα.

— Μπα! δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πῆς ὅτι φέρνεις πληροφορίες διὰ μίαν κληρονομίαν, καὶ θὰ σὲ δεχθοῦν, νὰ εἶσαι βέβαιος. Ὅσοι καὶ ἂν εἴνε κανεὶς πλούσιος, ἐπιθυμεῖ πάντα νὰ κληρονομήσῃ... καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Λεκόντ δὲν πρέπει νὰ εἴνε κατωμένη ἀλλοιώτικα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Καλὰ! ἀλλ' ἂν δεχθῇ νὰ μοῦ μιλήσῃ, αὐτό δὲν θὰ μὲ ὠφελήσῃ εἰς τίποτε.

— Ποιὸς τὸ ἔξερει; Ἡμπορεῖ νὰ σοῦ πῇ πράγματα ποῦ δὲν τὰ ἔξερεις, καὶ τὰ ὅποια θὰ σοῦ χρειασθοῦν νὰ τὰ γνωρίζῃς... ὅχι γ' ἄλλο, παρὰ γιὰ νὰ τὰ πῆς τοῦ γέρω Βινέτ, ὁ ὅποιος θὰ πάρῃ ὅ, τι τοῦ χρειάζεται... Πήγαινε, πιστεψέ μου, καὶ τὸ γρηγορότερο. Κάθονται εἰς τὴν Βουλώνην, κοντὰ στὸν Σηκουάνα, βουλευτάρτον τῆς Τετάρτης Σεπτεμβρίου, εἰς τὴν ἄκρῃ εἴνε ἕνα σπίτι πέτρινο εἰς τὴν μέση ἑνὸς κήπου. Ὅταν πᾶς ἐκεῖ ὅλος ὁ κόσμος θὰ σοῦ τὸ δείξῃ.

— Λοιπόν, δὲν λέγω ὅχι, ἂν καὶ αὐτὰ τὰ ἔκτακτα δὲν μὲ διασκεδάζουν καθόλου. Ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὸ συμφέρον τῆς Μάρθας... Μὰ ποῦ εἴνε λοιπόν αὐτή; δὲν τὴν βλέπω, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ ἐγειρόμενος βιαίως.

— Ἰγὴν ὦρα εἴνε ποῦ ἔπαιζε ἐκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Πιεδούσης, καὶ δὲν πῆγε πολὺ μακριὰ. Ἀ! νὰ τὴν, βλέπει ἕναν ποῦ παίζει τὸ βιολί καὶ χορεύει μὲ μαϊμού.

Ἡ Μάρθα εὐρίσκετο μόλις δέκα βήματα μακριὰν τοῦ καφφενείου, ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς μόνον διὰ νεύματος ἠδύνατο νὰ τὴν προσκαλέσῃ ἕνα τρέξῃ πρὸς αὐτόν.

— Διασκεδάζε, εἶπεν αὐτῇ ὁ Κάμπρεμερ, ἀλλὰ μὴν μακραίνεις.

— Λοιπόν νὰ γυρίσω γιὰ ν' ἀκούσω τὴν μουσικὴν; ἠρώτησεν ἡ παιδίσκη.

Ἐπειδὴ δ' ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐμειδία, ἐπήδησεν εἰς τὸν λαιμόν του, τὸν ἐφίλησε δις ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ ἔφυγεν ἕνα ἐπαυλάθῃ τὴν θέσιν της ἐν τῷ περὶ τὸν πλάνητα μουσικὸν σχηματισθέντι κύκλῳ.

— Πόσον εὐτυχὴς ποῦ εἶσαι νὰ ἔχῃς μὲ τσακπίνια τόσο εὐμορφῇ! εἶπεν ὁ Πιεδούσης.

Εἶτα προσέθεσεν :

— Ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ γείνῃ ὠραῖότης, καὶ ὅταν γείνῃ πλουσία ἢ τοαλέταις καὶ τὰ λούσα θὰ τῆς πηγαίνουν ὠραῖα, εἶπε γελῶν ὁ καλὸς Πιεδούσης.

— Εὐτυχὴς, μονάχα νὰ εἴνε ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεόν.

— Ἀν θέλῃς νὰ εἰπῇς ὅτι τὰ πλούτη δὲν κάμνουν τὴν εὐτυχίαν, θὰ σοῦ ἀπαντήσω πῶς ἔχεις ἄδικο, διότι αὐτὰ συντείνουν πολὺ. Λοιπόν, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ λείψῃς ἀπὸ τὴν συνέντευξιν τῆς ἐρχομένης πέμπτῃς.

— Σοῦ τὸ ὑποσχέθηκα καὶ θὰ ὑπάγω.

— Καὶ δὲν θὰ λησμονήσῃς νὰ βαστᾷς μαζύ τὰ χαρτιά σου.

— Δὲν θὰ λησμονήσω τίποτε.

— Τότε, ὅλα θὰ πᾶν καλὰ, νὰ εἶσαι βέβαιος. Ἀ! εἶχες τύχην νὰ εὕρῃς αὐτὰ τὰ χαρτιά...

— Στὸν πάτον μιὰς παληᾶς κασσέλας, τῆς μητέρας τῆς γυναικὸς μου. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτοῦ τοῦ Τολβιάκ μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ παρατηρήσω ἐκεῖ μέσα... Καὶ ἐπειδὴ ἦλθε ὁ λόγος δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, σπῶ τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ καταλάβω, διατί ἦλθε μίαν ἡμέραν νὰ μ' εὕρῃ εἰς τὸν γνῶμονά μου, καὶ τί δουλειὰ κάνει.

— Ἐγὼ εἶμαι τῆς ιδέας πῶς κάνει τὴν ἰδία δουλειὰ μὲ τὸν γέρω Βινέτ, ὅχι ὅμως γιὰ καλὸ σκοπὸ. Πρέπει νὰ ἔξερῃς πῶς εἰς τὸ Παρίσι ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ζητοῦν ταῖς κληρονομίαις διὰ νὰ τὰς δώσουν εἰς τοὺς καθ' αὐτὸ κληρονόμους, ἀφοῦ πάρουν τὴν προμήθειά τους. Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἄλλοι ποῦ τρέχουν κατόπιν διὰ νὰ ταῖς κλέβουν.

— Καὶ πῶς ἡμποροῦν νὰ τὸ κάμουν αὐτό; Διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς μίαν κληρονομίαν πρέπει νὰ ἔχῃ δικαιώματα.

— Αὐτὸ εἴνε σωστό! Ὑπόθεσε ὅμως πῶς εἴνε πολὺ αὐτοὶ ποῦ ἔχουν δικαιώματα, καὶ πῶς ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εὐρίσκει τὸ μέσον νὰ ξεπαστρέψῃ τοὺς ἄλλους.

— Νὰ τοὺς σκοτώσῃ δηλαδὴ;

— Ἀ! μὰ τὴν πίστι μου! εἶδαμε πολλὰς φοαὶς νὰ σκοτώνουν γιὰ μικρότερα πράγματα, καὶ ἂν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ εἶχα τὰ μάτια μου τέσσερα.

— Ἰγὴν ἔλλειψε νὰ τὴν χάσω μὲ φορὰ. Εἴνε θαῦμα πῶς δὲν ἐπλάκωθηκε ἀπὸ μιὰ ἀμαξοστοιχία, τὴν ἡμέρα ποῦ ἦλθεν αὐτός ὁ Τολβιάκ. Ποιὸς ἔξερει μήπως δὲν ἐσκόρπισεν ἐξεπίτηδες τὰ χρήματά του ἐπάνω σταῖς γραμμαῖς τοῦ σιδηροδρόμου;

— Μπα! δὲν τὸ ἐσκέφθηκα αὐτὸ καθόλου, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις ὑπεσχέθη ἐν αὐτῷ νὰ ὠφελῇται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Κάμπρεμερ ὑποβληθείσης ιδέας. Ἀλλὰ γιὰ πῆς μου, δὲν βλέπω πειρὰ τὸ παιδί. Ἐνῷ ἐμεῖς μιλούσαμε, αὐτὸς ποῦ ἔπαιζε τὸ βιολί ἐτράβηξε πειρὸ μακριὰ μὲ τὴν μαϊμού του, καὶ θὰ τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ πατὴρ ἠγέρθη πάραυτα.

Ἐβάδισεν ἐσπευσμένως μέχρις οὗ ὑπερέβη τὴν γωνίαν τοῦ καφφενείου, ἥτις

ἡμποδίζε τὴν θέαν πρὸς τὸ μέρος τῆς κιγκλίδος τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου.

Ἡ εἰσοδος αὐτῆς τῶν βοτανικῶν ἀνθοφύτων ἐσυχνάζετο πολὺ κατὰ τὰς ὠραίας ἐαρινὰς ἡμέρας.

Εἰσέρχοντο, ἐξέρχοντο, σμῆνοι παίδων ἔπαιζον ἐπὶ τῆς πλατείας, καὶ σειρὰ ἀμαξῶν διέτρεχε τὴν λεωφόρον.

Ὁ Κάμπρεμερ ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν θυγατέρα του, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπεν αὐτήν.

Ἦρχισε νὰ τρέχῃ ὡς παράφρων, προσκαλῶν αὐτὴν διὰ τοῦ ὀνόματός της.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἐβράδυνεν ὀλίγον, ἵνα πληρώσῃ, σπεύσας καὶ αὐτὸς ἐπρόφθασε τὸν Κάμπρεμερ, μεγάλως δ' ἐξεπλάγη ἰδὼν ὅτι ἡ μικρὰ κόρη εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

Εὐτυχῶς, αἱ ἀνησυχίαι τοῦ Κάμπρεμερ δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολὺ.

Ἡ Μάρθα ἐνεφανίσθη αἰφνης ἐκ τοῦ βουλευτάρτου τοῦ Νοσοκομείου, ἐσταμάτησεν ἕνα παρατηρήσῃ περίξ, ἅμα δὲ εἶδε τὸν Κάμπρεμερ, ἔφθασε δι' ἑνὸς ἁλματος ἐπὶ τῆς πλατείας.

Ὁ πατὴρ τῆς τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τῇ εἶπεν :

— Ἀ! πόσῳ μ' ἔκαμες νὰ τρομάξω!

Ἡ παιδίσκη ἐκάλυψεν αὐτὸν διὰ θωπεῖων, καὶ ἀνέκραξε κυτωπῶσα τὰς χεῖρας:

— Τό ἔξα γὼ καλὰ πῶς ἦσουν ἀκόμη εἰς τὸ καφφενεῖον. Ἐλεγε ψεύματα αὐτὴ ἡ κακὴ γυναῖκα, ποῦ ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ; μοῦ ἔλεγε πῶς μ' ἐπερίμενες στὸ σπίτι.

— Μιὰ γυναῖκα! ἐπανελάθεν ὁ Κάμπρεμερ διὰ πνιγνῆς φωνῆς.

— Ναί, πατέρα, μὲ γρηᾶ... μ' ἔκρατούσε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐγὼ τὴν δάγκωνα.. καὶ ἔτσι μ' ἄφησε καὶ ἔφυγα τρεχάτῃ.

— Ἀ! τὴ βρῶμα! ἀνέκραξεν ὁ ὀδοφύλαξ, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ αὐτό.

Ὁ Πιεδούσης ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Σύντροφε, σὲ προειδοποίησα νὰ προσέχῃς τὴν μικρὴ. Ἐκεῖνο ποῦ τῆς συνέβηκε φανερόν, κατὰ τὴν ιδέα μου, πῶς τὴν κυνηγοῦν, ἐπειδὴ κληρονομεῖ. Μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν σου νὰ τρέχῃς πίσω ἀπὸ μίαν βρῶμα, ποῦ δὲν θὰ ἡγορεύῃς νὰ τὴν πιάσῃς, καὶ κάνε γρήγορα νὰ ἔλθῃς νὰ ἰδῇς τὸν γέρω Βινέτ. Λοιπόν, καλὴν ἀντάμωσιν τὴν πέμπτῃν, αὐτὸς εἴνε ὁ τελευταῖός μου λόγος.

Χωρὶς δὲ ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς Μάρθας καιρὸν νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, διηυθύνθη πρὸς τὴν γέφυραν.

Εἶπε πᾶν ὅτι εἶχε νὰ εἰπῇ εἰς τὸν ὀδοφύλακα, δὲν ἔβλεπε δὲ τὴν ὥραν νὰ ἐπαλέθῃ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον», ἵν' ἀναγγεῖλῃ τῷ Ναθάβ, ὅτι ὁ οἰκονόμος αὐτοῦ δὲν ἀπώλεσε τὴν ἡμέραν του.

ΙΣΤ'

Ὀλίγαι ἡμέραι εἶχον παρέλθει, ἀφότου ὁ Πιεδούσης, ἀρῶν παρηκολούθησεν ἀνωφελῶς τὸν Τολβιάκ, ἔσχε μετὰ τῶν συζύγων Γκαλουπιᾶ, καθὼς καὶ μετὰ τοῦ

Κάμπρεμερ, συνδιάλεξιν, ὑπισχνουμένην σπουδαῖα ἀποτελέσματα.

Οὐδὲν σημείον ζωῆς εἶχε δώσει ὁ Κάμπρεμερ, ἀλλ' εὐρίσκοντο εἰς τὴν παραμονὴν τῆς πέμπτης, ἡμέρας ὀρισθείσης διὰ τὴν συνέντευξιν, τὴν μέλλουσαν νὰ θέσῃ κατὰ πρόσωπον τὸν ὁδοφύλακα καὶ τὸν γέροντα Βινέτ, ἀνερευνητὴν τῶν κληρονομιῶν.

Ὁ Πιεδούσης ἐγίνωσκε καλῶς ἐκεῖνο ὅπερ ἔπραξε, προσδιόρισας εἰς τὸν πατέρα τῆς Μάρθας ὡς τόπον συνεντεύξεως τὴν πλατεῖαν τοῦ Σατώ-δ'—Ω, ἡλπίζε δὲ πολλὰ ἐκ τῆς συναντήσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ προϋσταμένου του, διότι ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ ἔμελλε νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ πράκτορος, ἐργολάβου κατ' ἀποκοπὴν τῶν πρὸς ἀνακαλύψιν κληρονομιῶν.

Ὅτε περιεβλήθη τὴν προσωπικότητα τοῦ Ναθάβ, ὁ κύριος Λεκὼκ προεῖδε καλῶς ὅτι ἡδύνατο νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑποκριθῇ πολλὰ πρόσωπα. Ἰνα δὲ ἐμφανισθῇ ὑπὸ ἄλλην μορφήν, ἔδεῖτο ἄλλης τῆς τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου» κατοικίας, διό, ἐπανελθὼν ἐκ Λονδίνου, ὁ Πιεδούσης ἐνοικίασεν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Ροκέτας, ἐντὸς ἰσογαίου, κατοικουμένου ὑπὸ ἐργατῶν, μικρὸν ἐνδιαίτημα, ὅπερ ἐπίπλωσε δι' ὀλίγων ἐξόδων.

Ἐκεῖ, ὁ γέρων Λεκὼκ, καθιστάμενος γέρων Βινέτ, ἡδύνατο νὰ διδῇ συμβουλὰς, χωρὶς οἱ γείτονές του νὰ μεριμνήσωσι καὶ μάθωσιν, ἂν ἐπλήρωνε φόρον, δι' ὅπερ ἐνήσκει ἐπαγγέλμα.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἐξήρχετο τοῦ Ξενοδοχείου ὡς πρίγκιψ Ἰνδός, εἶδε ν' ἀλλάσῃ καθ' ὁδὸν ἐνδυμασίαν, ὁ δὲ ἐφευρετικὸς Πιεδούσης εἶχε προνοήσῃ διὰ τὴν ἀνάγκην ταύτην.

Ὁ ἐνοικιαστής, ὅστις ἄλλοτε εἶχε χορηγήσει αὐτῷ ἄμαξαν, ὅπως ὑπάγῃ εἰς Βουλώνην, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ συλλάβῃ τὸν δυστυχῆ μνηστῆρα τῆς Θηρεσίας, ὁ ὑποχρεωτικὸς οὗτος ἐνοικιαστής ἦτο στενὸς συγγενὴς τοῦ συντρόφου Πήγασου, καὶ ἀνεδέχθη, ἀντὶ μετρίας ἀμοιβῆς, νὰ θέτῃ καθ' ἑκάστην εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἄρχοντος Σαφέρ ἄμαξαν πολυτελεῖ, καὶ ἡνίοχον ἐχέμυθον καὶ ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης.

Ὅσῳς ὁ κύριος Λεκὼκ ἤθελε νὰ μεταμφιεσθῇ, ἢ ὑπ' ἐνοίκιον ἄμαξα αὐτοῦ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς σκευοφυλάκιον.

Ἐπέβαινεν αὐτῆς, ἐνδεδυμένος ὡς Ἀσιανός, καὶ κατήρχετο ὡς ἄπλους πολίτης. Ἐπέβαινεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σκριβ, καὶ κατήρχετο ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ βουλευθρίου, οὐχὶ μακρὰν τοῦ Περ-Λασαίτζ.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ἐτελεῖτο ἡ ἐπαναλήψις τῆς ἡγεμονίας τῆς Βαχώρας καὶ ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

Μόνος ὁ Πιεδούσης καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ, ὁ ἐνοικιαστής τῶν ἄμαξων, ἐγνώριζον τὸ μυστικὸν τῶν μεταμορφώσεων τούτων.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, αἱ μεταμορφώσεις αὗται κατ' οὐδὲν διεφώτισαν τὸν δυστυχῆ πατέρα, ὅστις περιέμενεν ἀνυπομονῶς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κάμπρεμερ.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ὁ

δὲ κύριος Λεκὼκ ἐμέτρα αὐτὰς μετ' ὀδύνης, καθόσον ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ παράτασις, ἣν εἶχεν ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν κατὰδικον διὰ τῆς ἀναίρεσέως, δὲν θὰ ὑπερέβαινε τὸν μῆνα.

Τὰ πράγματα οὐδόλως σχεδὸν προὔχουσαν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Χόλτζ, δηλαδὴ τοῦ Τολβιάκ.

Τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶχεν ἐπανελθῇ παρὰ τῷ Ναθάβ, ὅπως ἀναγγείλῃ αὐτῷ ὅτι εὐρίσκετο ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῶν πλαγίων ἀπογόνων τοῦ λοχαγοῦ, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐκόμιζεν αὐτῷ θετικωτέρως πληροφορίας. Οὐδὲν ὁμοῦς ὀριστικὸν ἔλεγεν, ὁ δὲ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου εὐρίσκετο ἐντὸς κυκεῶνος εἰκασιῶν, ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς, ἣν ὁ Τολβιάκ μετημφιεσμένος ἔκαμεν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς Ὀρλεάνης.

Ὁ γέρων ἀνιχνευτὴς δὲν ἡδύνατο ἢ νὰ προσαρμόσῃ τὰ διάφορα γνωστὰ γεγονότα, καὶ νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτῶν ἀτελεῖ συμπεράσματα.

Ἐξετάζων τὰς ἐκθέσεις τοῦ Πιεδούσης ἐπὶ τῶν συνδιαλέξεων αὐτοῦ μετὰ τῶν Ὁβερνῶν, καθὼς καὶ μετὰ τοῦ Κάμπρεμερ, ἐπίστευσεν ὅτι ἐμάντευσεν ἀκριβῶς, καὶ ὅτι τὰ κακουργήματα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ συνεδέοντο πρὸς τὴν ἀναζητήσιν τῆς κληρονομίας τοῦ λοχαγοῦ διὰ μίτου, ὃν δὲν ἡδύνατο ἀκόμη νὰ ἀνακαλύψῃ.

Τὸ γεγονὸς μάλιστα ὅτι τὸ ὄνομα Λεκόντ κατελογίζετο μετὰ τῶν πιθανῶν κληρονόμων τοῦ μακαρίτου Ὁ-Σολιβάν, ἐξέπληττε πρὸ πάντων αὐτόν, ἤρχισε δὲ καὶ νὰ ὑποθέτῃ, ὅτι ἡ Θηρεσία θὰ εἶχε δικαίωματά τινα ἐπὶ τῆς κολοσιᾶς περιουσίας τῆς κατατεθειμένης ἐν τῇ Τραπεζῇ τοῦ Δουβλίνου.

Καὶ ἐπὶ τῇ περιπτώσει ὁμοῦς, καθ' ἣν ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἤθελε τραπῇ εἰς βεβαιότητα, ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου οὐδὲν εἶχε νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτῆς.

Ὅθεν δὲν ἔμενεν αὐτῷ ἢ νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ δεχθῇ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις θὰ ἐκόμιζεν αὐτῷ τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῶν Ὁ-Σολιβάν.

Ὡς πρὸς τὸν Κάμπρεμερ, ἔσπευδε καὶ αὐτὸς νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀνησυχίας καὶ τοῦ ἐρεβισμού, ἐν οἷς ἔζη πρὸ τινων ἡμερῶν.

Οἱ λόγοι τοῦ Πιεδούσης οὐδόλως ἐξήρχοντο τοῦ πνεύματός του, καὶ ἐξηρέθιζον τὴν ἄλλως τε εὐερέχιστον φαντασίαν του.

Αἱ ἐλπίδες τοῦ πλούτου, ὅς ὁ πρᾶκτωρ τοῦ κυρίου Λεκὼκ ἐνέβαλεν εἰς τὸ πνεῦμά του, ἀνησυχῶν αὐτόν μᾶλλον ἢ τὸν ἔθελγον, διότι ἂν ἐτέρπετο, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἡ προσφιλὴς μικρὰ αὐτοῦ Μάρθα ἡδύνατο νὰ καταστῇ πλουσία, ἐξ ἄλλου ὁμοῦς ἐφοβεῖτο μήτοι ἡ κληρονομία αὕτη ἐκθέσῃ αὐτὴν εἰς μεγάλους κινδύνους.

Ἐλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ τῇ διεφίλωνεῖσαν τὴν κληρονομίαν ταύτην, καὶ ὅτι ἴσως ὑπάρχον ἄνθρωποι ἐπιβουλευόμενοι τὴν ζωὴν τῆς κόρης του.

Ὑπώπτειε μάλιστα ὅτι ἐχθροὶ ἀόρατοι παρεμόνευον αὐτήν.

Ἐνθυμούμεθα ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς συνδιαλέξεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πιεδούσης, ἀγνωστος γυνὴ ἀπεπειράθη ν' ἀπαγάγῃ τὴν παιδίσκην, ἥτις, εὐτυχῶς, εἶχεν ἀρκετὴν ἐτοιμότητα πνεύματος ἰν' ἀντιστῇ.

Ἡ ἀπόπειρα αὕτη δὲν εἶχεν ἐπαναληφθῇ, ἀλλ' ἡ Μάρθα εἶχε διηγηθῇ εἰς τὸν πατέρα της ὅτι, δις ἢ τρίς τὸ ἐσπέρας, ἐπανερχομένη ἐκ τοῦ σχολείου, παρετήρησεν ἄνθρωπον, ὅστις παρηκολούθει αὐτήν.

Ἐνας ἄνθρωπος μὲ βλοῦζα, μὲ μακρὰ γένεια καὶ μὲ μεγάλη ράβδον, ὡς ἔλεγεν ἡ Μάρθα, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία τῇ ἐπροξενούσε φόβον. Δὲν τῆς ὠμίλησεν, ἀλλὰ τὴν παρετήρησε μὲ ὀφθαλμούς τοσοῦτον ἀγρίους, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ δρομαίως.

Ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ τρέξῃ κατόπιν αὐτῆς, τὴν παρηκολούθησε μακρόθεν, καὶ ἐσταμάτησεν ἀρκετὴν ὥραν πρὸ τῆς οἰκίας, ἐν ἣ κατῴκει ὁ Κάμπρεμερ, οἰκίας μεγάλης, κατῴκουμένης ὑπὸ ἐργατῶν, καὶ κειμένης εἰς τὴν γωνίαν τοῦ βουλευθρίου τοῦ Νοσοκομείου καὶ τῆς ὁδοῦ Πολιβῶ.

Ἀφότου ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ τῷ διηγῆται τὴν ἱστορίαν ταύτην, ὁ ὁδοφύλαξ δὲν ἦτο καθόλου ἥσυχος, καὶ ἔλαβε προφυλάξεις κατὰ πάσης κακῆς συναντήσεως.

Κωλυόμενος ἐκ τῆς ἐργασίας του, δὲν ἡδύνατο πάντοτε νὰ συνοδεύῃ τὴν μικρὰν, παρεκάλεσεν ὅλας τὰς Ἀδελφὰς τοῦ Ἑλέους, παρ' αἷς ἐσπούδαζεν ἡ Μάρθα, νὰ μὴ ἀφίνωσιν αὐτὴν ποτὲ νὰ ἐπανέρχεται μόνη, ἐσύστησε δὲ καὶ εἰς αὐτὴν νὰ μὴ ἀπομακρύνηται καθ' ὁδὸν τῶν ἄλλων παιδιῶν.

Τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἦτο εἰς τὸν διάδρομον, εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, πλησίον τοῦ δωματίου πλυντρίας, ἐξαίρετου γυναικός, ἥτις ἀνεδέχθη νὰ ἐπαγρυπνῇ, ἐρ' ὅσον ἡδύνατο, ἐπὶ τῆς κόρης, ὁσάκις ὁ πατὴρ ἦτο ἀπών.

Ὁ Κάμπρεμερ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ φέρῃ τὴν Μάρθαν εἰς τὸν σταθμόν, ἔνθα ὀλίγου δεῖν κατεσυντρίβετο, ψυχρὰν τινα ἐσπέραν τοῦ Ἰανουαρίου, σπανίως δ' ἡδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν γνῶμονά του. Διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἐμπιστευθῇ ὅ,τι εἶχε προσφιλέστερον ἐν τῷ κόσμῳ εἰς μίαν γαίτονα.

Οἱ ἀόριστοι φόβοι, οὓς ἠσθάνετο, συνέτεινον οὐκ ὀλίγον, ὅπως ἐμποδίσωσιν αὐτόν τοῦ νὰ πορευθῇ, καθὼς συνεβούλευσεν αὐτόν ὁ Πιεδούσης, καὶ ἴδῃ τὴν κυρίαν αὐτὴν Λεκόντ, ἥτις ἔφερε τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν κληρονόμων τοῦ λοχαγοῦ.

Θὰ παρήρχετο ὁλόκληρος ἐσπέρας, ἣν ὦφειλε νὰ διέλθῃ μακρὰν τῆς Μάρθας, αἱ δὲ ἀνάγκαι τῆς ὑπηρεσίας ὑπεχρέουν αὐτὸν συχνότατα ν' ἀφίρῃ αὐτὴν μόνην ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Συνέπεσεν ἐν τούτοις, ὥστε, τὴν προτεραιάν τῆς πέμπτης, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ συναντηθῇ μετὰ τοῦ Πιεδούσης ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Σατώ-δ'—Ω, ἡ Μάρθα, αἰσθανομένη ἐαυτὴν ἀποκαμουσαν ἐκ τῶν πολ-

λῶν παιγνιδίων, ἠθέλησε νὰ κατακλιθῇ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους.

Ὁ πατήρ της, ἄφησεν αὐτὴν ν' ἀποκοιμηθῇ, παρεκάλεσε τὴν γείτονα νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ὀστερλιτζ ἵνα προφθάσῃ τὸ ἀτμόπλοιο τῆς Σουρέσνης.

Ἐπελόγιζεν ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς Βουλώνην κατὰ τὴν ὁγδὼν ὥραν καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κατὰ τὴν δεκάτην. Ἀκριβῶς ἦτο ἐλεύθερος μέχρι τῆς πρωίας τῆς ἐπαύριον, καὶ ἠθέλε νὰ ὠφεληθῇ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἵνα κάμῃ ἐπίσκεψιν, ἣν ἐμέμφετο ἤδη ἐαυτὸν ὅτι παρημέλησεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐν ἐξ αὐτῶν ἐφείλκυσε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τοῦ.

— Τί εἶνε τοῦτο; ἠρώτησε. Κρεατόπηττα γαλλικῆς κατασκευῆς! ὦ! θὰ μοι ἐφάνετο χονδροειδῶς ἀνάγωγον νὰ δοκιμάσω τὸν γαλλικὸν οἶνον καὶ ν' ἀντιπαρέλθω περιφρονητικῶς πρὸ τῆς γαλλικῆς κρεατόπηττας.

Καὶ ἰδοὺ τὸν ἀμέσως, λαμβάνει περόνην καὶ μάχαιραν καὶ γεύεται ἐκ τοῦ πλακοῦντος, ὡς ἀληθῆς γαστρίμαργος, ὡς εἶχε προηγουμένως πράξει μὲ τὸν οἶνον.

— Ἀνταξία τοῦ μεγάλου ἔθνους! ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς. Ζήτω ἡ Γαλλία!

Ἡ Μέρση τὸν ἐβλεπε καὶ τὸν ἤκουε μετ' αὐξήσεως ὁλονὲν ἐκπλήξεως.

Ὁ Ἰούλιος Γκράβι σχεδὸν οὐδ' ὠμοίαζε πρὸς τὴν εἰκόνα ἣν ἐν τῇ φαντασίᾳ της ἔπλασε δι' αὐτὸν ἐν τῇ συνήθει τοῦ βίῃ.

Ἐὰν τῷ ἀφῆρει τις τὸν πάλλευκον λαίμοδέτην οὐδεὶς θ' ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτῷ τὸν διάσημον ἱεροκῆρυκα, τὸν κληρικόν!

Ἐγενεθὲν δεύτερον τεμάχιον τοῦ ἐπαινεθέντος πλακοῦντος καὶ ἀπηνυθύνθη ἔτι μᾶλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Μέρσην, ὁμιλῶν καὶ τρώγων ἐναλλάξ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐαρέστου σοβαρότητος καὶ ἐλευθεριότητος μεθ' ἧς θὰ ὠμίλει πρὸς τὴν νεάνιδα, ἐὰν τῇ ἦτο γνωστὸς ἀπὸ μακροτάτου χρόνου.

— Διὰ νὰ ἔλθω ἐνταῦθα, εἶπε, διηλθὼν ἐκ τῶν κήπων τοῦ Κάνσιγκτον, ἀφοῦ πρὸ τίνος χρόνου ἔζησα εἰς φρικτὴν πινὰ ἐξοχήν, ἢ μᾶλλον εἰς ἀχάριστον στεῖρην κοιλάδα, τὴν ὁποίαν προσπαθοῦν νὰ κηλιεργήσουν. Δὲν δύνασθε κατὰ συνέπειαν νὰ φαντασθῆτε ὁποίαν εὐχαρίστησιν ἀπῆλυσεν ἐκ τῶν κήπων τούτων. Αἱ κυρίαι, μὲ τὰς πλουσίας χειμερινὰς ἐνδυμασίας, αἱ ἐρωτῶτροποι τροφοὶ καὶ παιδαγωγοί, μὲ τὰ χαριτόβρυτα παιδιά, τὸ κινούμενον πλῆθος καὶ οἱ παγοδρόμοι τοῦ Στρογγύλου τοπίου, πάντα ταῦτα μοι ἐφάνησαν τόσον φαιδρὰ εἰκῶν, κατόπιν

τῶν ὧσων συνείθισα νὰ βλέπω ἐκεῖ κάτω, ὥστε καὶ ἐγὼ ἐξεπλάγην ὅταν ἤρχισα νὰ ὑποτονορῶζω ἀσματίον τι καὶ νὰ συρίζω ἤχον τινά. Διότι εἰς τὴν ἐποχὴν μου οἱ οἱ νέοι συνείθιζον νὰ συρίζωσαν ὅταν ἦσαν εὐθυμοί... καὶ δὲν ἐξέμαθον ἀκόμη τὴν συνήθειαν ταύτην. Καὶ πότον νομίζετε ὅτι συνήντησα ἀκριβῶς ὅταν ἡσχολοῦμην εἰς τὰς μουσικὰς μου αὐτὰς ἔξεις;

Ἡ Μέρση ἐζήτησε συγγνώμην ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ, ἀλλὰ δὲν τῷ ἀπήντησεν εἰμὴ διὰ τινος ψιθυρισμοῦ.

Καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ζωὴν εἰς οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν εἶχεν ὁμιλήσει αὐτῇ τόσον συγκεχυμένως, τόσον ἀκατανόητως, ὅσον ἤδη ὠμίλει πρὸς τὸν Ἰούλιον Γκράβι.

Ἐκεῖνος, ἔτι φαιδρότερος ἀκόμη, καὶ χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι παρετήρησε τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ οἱ λόγοι τοῦ παρήγον ἐπ' αὐτῆς ἐξηκολούθησε:

— Ποῖον λοιπὸν νομίζετε ὅτι συνήντησα ἐν ᾧ ἐσύριζα;... τὸν Ἐπίσκοπόν μου!... Ἐννοεῖται τώρα, ὅτι ἐὰν ἐσύριζα ἱεροῦ τίνος ὕμνου μελωδίαν ἢ Πανιερότης τοῦ θά μοι συνεχῶρει ἴσως τὰς χυδαίας ἔξεις μου ἀποδιδέπων εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς μουσικῆς μου. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἐσύριζα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν μονωδίαν τοῦ Βέρδη... *La donna è mobile*... καὶ σημειώσατε ὅτι τὸ σύριγμα μου εἶνε ὀξύτατον. Ἡ Πανιερότης τοῦ βεβαίως θὰ ἦτο ἐξφκειωμένη πρὸς τὴν μελωδίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἤκουσεν ἀνακρουομένην ὑπὸ τῶν δημοσίων μουσικῶν εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἀνεγνώρισε τὸν ἤχον ὁ πτωχός, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξῆγον τὸν πῖλον μου, ὅπως τὸν χαιρετίσω, ἐστράφη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Εἶνε πράγματι ὀλίγον παράδοξον ὅτι εἰς κόσμον τόσον ἀφθονοῦντα κηκιδῶν καὶ ἀθλιότητων συμπεριφέρονται τόσον σκληρῶς πρὸς ἕνα ἄνθρωπον διὰ μικρὰν ἀνοησίαν. Ἀλλὰ φαντασθῆτε καὶ ὀλίγον ἐνα χαριτωμένον κληρικόν, συρίζοντα γνωστὸν μέλος.

Ἐνταῦθα ἀπώθησε τὸ πρὸ αὐτοῦ πινάκιον καὶ ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μετὰ παρηλλαγμένης ἐπὶ τὸ σοβαρότερον φωνῆς:

— Ποτὲ δὲ ἠδυνήθην μέχρι τοῦδε νὰ ἐννοήσω, εἶπε, διὰ τί μὰς θεωροῦσιν ὑποχρέους νὰ διακρινώμεθα ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ἐννοοῦσι νὰ μὰς ἀπομονώσιν ἐν τῇ χορείᾳ μὰς καὶ μὰς εἶνε ἀπηγορευμένον ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ νὰ πράττωμεν ὅ,τι πράττουσιν ὅλοι. Οἱ διδάσκαλοι τῆς πλαισῆς σχολῆς δὲν μὰς ἐδωκαν τὸ παράδειγμα τοῦτο καὶ ἐν τούτοις ἦσαν σοφώτεροι καὶ πολὺ καλλίτεροι ἡμῶν. Τολμῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι ἐν τῶν ἱσχυροτέρων κωλυμάτων κατὰ τῶν συμπαιδιῶν τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν πρὸς ἡμὰς, εἶνε ἡ ἐπιτήδευσις τοῦ κληρικοῦ ἡθους, τῆς κληρικῆς φωνῆς. τοῦ κληρικοῦ ἐνδύματος. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, δὲν ἀξιώσω νὰ ἦμαι ἱερότερος ἢ ἀξιοσεβαστότερος πλεον ἢ ὅσον πᾶς χριστιανὸς ἀκολουθῶν πιστῶς καὶ εἰλικρινῶς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς Νόμους τοῦ.

Ἐρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς Μέρσης, ἥτις τὸν ἐθεώρει ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν μετὰ προσοχῆς ἀμερίστου, σιωπῶσα, ἐκστατική, ἀπελπis.

Πνυὴ τότε ζωηρὰς φαιδρότητος κατέλαβε τὸν νεαρὸν κληρικόν.

— Εἰσθε ριζοσπάστις; ἠρώτησε συνοδῶν τοὺς λόγους τοῦ δι' εὐφυοῦς ἰλλωπισμοῦ τῶν μεγάλων λαμπυρίζοντων ὀφθαλμῶν τοῦ. Ἐγὼ εἰμαι!

Ἡ Μέρση ἐπειράθη, ἀλλὰ μάτην νὰ τὸν ἐννοήσῃ.

Ἦτο λοιπὸν οὗτος ὁ ἱεροκῆρυξ ἐκεῖνος, οἱ λόγοι τοῦ οἴοιτο τὴν εἶχον ἐξαγνίσει καὶ ἐξευγενίσει ἄλλοτε;

Ἦτο οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἡ διδασχὴ τοῦ οἴοιτο εἶχεν ἀποσπάσει τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν γυναικῶν, αἵτινες τὸν περιεκύκλουν, τῶν κατησχυμένων καὶ ἀπεσκληρωμένων ἐν τῇ κακίᾳ;

Οὗτος ἦτο!

Οἱ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἦσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς μετὰ κάλοκαγάθου ἐκφράσεως, ἦσαν οἱ αὐτοὶ ὠρατοὶ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἡμέραν τινὰ ἰλάρυναν τὴν ψυχὴν της.

Ἡ φωνή, δι' ἧς πρὸ μικροῦ τῇ εἶχεν ἐκτοξευθῇ, ἡ εἰρωνικὴ ἐρώτησις, ἦτο ἡ γλυκεῖα καὶ κατανύγουσα φωνή, ἥτις ἄλλοτε τὴν εἶχε κάμει ὅλην νὰ τρέμῃ.

Ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἦτο ἀγγελος ἐλέους ἐκτὸς τοῦ ἀμβωνος ἦτο νεανίας μόλις ἐγκαταλείψας τὰ βάρη τῶν σπουδῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ ποταμοῦ Ὁρῶ, διακρίνει τις μικρὰν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν καλλιτεχνικῶς νεωτέρου ρυθμοῦ. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο κείμενον ἐπὶ τῆς κλιτύος γηλόφου, ἐν μέσῳ χλοαθοῦ; λειμῶνος, περιστοιχουμένου ὑπὸ μικροῦ δάσους, ἐφελκεῖ τὸ βλέμμα τῶν εἰς Juvisy καταπλεόντων.

Ἐνίοτε γυνὴ τις πεπλοφόρος μετὰ νεανίου στηριζομένου ἐπὶ τοῦ βραχίονός της καὶ βαδίζοντος μὲ βῆμα ἀσταθές καὶ βραδύ, περιδιαβαζούσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λοφίσκου. Ἀλλὰ μόλις ἀλιεύς τις, ἐπιζητῶν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου τῶν δύο τούτων ἀγνώστων παρὰ τὴν ὀχθην, θέσιν κατάλληλον πρὸς ἀγρὰν, ταράξῃ διὰ τοῦ ρυθμικοῦ κρότου τῶν κωπῶν τοῦ τὴν ἐπικρατοῦσαν νηνεμίαν, ἀμφοτέροι ἐξαφανίζονται ἐν τῇ καμπῇ τοῦ δρομίσκου ἢ ὅπισθεν πυκνοφύλλου θάμνου.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Juvisy μάτην προσεπάθησαν νὰ ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον, ὅπερ ἐφάνετο περιβάλλον τοὺς δύο τούτους νεοελθόντας.

Ὁ κηπουρὸς ὡς καὶ ἄπην τὸ προσωπικὸν τῆς οἰκίας ὠμίλουν γλῶσσαν ἀγνωστον, ἣν ἀντιπρόσωπος ἐμπορικοῦ οἴκου ταξιδεύων καὶ ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῶν χωρικῶν τοῦ Juvisy, ἀπεκάλεσε Βρετανικὴν διάλεκτον. Γηραιὰ τις ἐπιστά-